

Side kunde paavise, at det at indløse Sedler med Guld ikke kunde ske af samfundsmæssige Grunde, og at Nationalbanken for saa vidt var fritaget for det store Ansvar, som den, naar man vilde paalægge den en Guldindløsningspligt, kunde svare: Tør nogen for Alvor paatage sig Ansvaret derfor, vover nogen her i Landet at kræve af Nationalbanken, at den skal gøre det? Og jeg tror — andre har ogsaa indrømmet mig det, jeg tror for Resten, at den højtærede Statsminister har været enig med mig i dette —, at ingen vil turde paatage sig Ansvaret; alle vil mene, at det er en for farlig Operation. Denne Stilling har jeg for saa vidt endnu, som jeg stadig mener, at det at lukke op for Guldbeholdningen turde jeg ikke tilraade Nationalbanken, jeg turde ikke anbefale mine Meningsfæller at være med til at paalægge Nationalbanken noget saadant. Og jeg vil tvivle om, at selv den nuværende Finansminister, som var en ret ivrig Modstander af Nationalbanken ved de Forhandlinger, vi førte om Guldloven, i dette Øjeblik turde paatage sig Ansvaret for at tilraade denne Foranstaltning. Det er een Ting, og det gaar jeg ikke fra. Men det andet er, at Nationalbanken efter min Mening er kommet til at staa svagt ved meget af det, der er sket herhjemme i Løbet af det sidste Aar, meget svagere, end den stod før, og at den skylder Samfundet visse Hensyn, som jeg ikke mener, man tidligere paa samme Maade kunde kræve af den. Det vilde blive meget for langt og ganske urimeligt — jeg tror knap, den højtærede Formand vilde tillade mig det —, hvis jeg vilde komme ind paa en længere Udvikling heraf; men jeg tror ogsaa, det er ufornødent; for de fleste vil paa Forhaand give mig Ret, og der vil ikke være nogen Uklarhed over, hvorledes Forholdet ligger. Derfor mener jeg, at hvis Regeringen optog en Forhandling med Nationalbanken — for Resten forstod jeg den højtærede Statsminister saaledes, at saadanne Forhandlinger paa en vis Maade allerede foregik og i længere Tid havde fundet Sted —, vilde Regeringen staa stærkt, hvis den overfor Nationalbanken hævdede, at Nationalbanken har Forpligtelser, og at disse Forpligtelser maa opfyldes. Men jeg har ikke sagt, at disse Forpligtelser direkte faldt paa det Omraade, Guldindløseligheden indtager, og det var dette, som det ærede 2det Medlem for 4de Kreds vilde lægge mig i Munden, at jeg nu direkte vilde kræve af Nationalbanken med Hensyn til Guldindløselig-

heden en eller anden Forholdsregel, der just berørte dette. Det er aldeles ikke min Mening. Derimod mener jeg, at man kan stille et vist Krav til Nationalbanken, som den efter min Mening maa gaa ind paa; for til syvende og sidst er Banken ikke stærk nok til at modstaa den samlede Regering og Rigsdag, hvis de Krav, der stilles, er forsvarlige og berettigede. Da jeg altsaa kunde være blevet noget misforstaaet, og da jeg her har repræsenteret mit Parti, naar jeg stillede mig saaledes, som jeg gjorde, synes jeg ikke, det var urimeligt, om jeg, ogsaa af Hensyn til det almindelige Forhold, der er mellem mit Parti og den højtærede Regering, nu sagde til Statsministeren — jeg tror slet ikke, han har misforstaaet mig paa dette Punkt —, at under en Forhandling, hvor Statsministeren vil forsøge at kræve af Nationalbanken, at den tager Hensyn til samfundsmæssige og statslige Forhold i Øjeblikket, vil der i alt Fald fra vort Partis Side være en Villighed til at støtte noget saadant. Jeg har ogsaa nogen Tro til, at de andre Partier, hvis to Partier af de fire, vi har, stiller sig saaledes bag den højtærede Statsminister, egentlig ikke vel kan undlade at indtage en lignende Stilling. Derimod staa jeg meget tvivlende overfor, hvad der vil komme ud af, at den højtærede Statsminister nu vil stille Forslag overfor Rigsdagen til Løsning af hele det store Valutaspørgsmaal. Jeg vil ikke være en Sortseer, som siger, at der ikke kan komme noget ud deraf; men jeg antager, at der maa en overmaade omfattende Forhandling til, for at der skal naas et frugtbringende Resultat. Derfor beklager jeg, hvis Meningen med at begrænse dette Lovforslag, som vi her er kommet noget bort fra, men som Forhandlingen alligevel i Virkeligheden drejer sig om, er den at sige, at Forhandlingen om Valutaforslagene skal være endt inden Jul, thi det er efter min Overbevisning ganske urimeligt, knap nok tænkeligt, at dette skulde lykkes.

Endnu maa jeg have Lov til at sige med Hensyn til, hvad der skete i Sommersamlingen, at man kan fortælle nok saa meget om den Beredvillighed, man havde i Udvalget, og man kan ogsaa henvise til, at man dér havde nogle fortrinlige Ændringsforslag, som vilde have gjort en glimrende Virkning, hvis de var kommet frem for Offentligheden, i Pressen og i Rigsdagen, men det faktiske er, at man slog Lovforslaget for Panden, ganske simpelt tog Køllen og slog det ned paa en Maade, som det meget sjældent sker i den høje Rigs-